

IZBOR TEKSTOVA SV. IVANA PAVLA II., „HODOČASNIKA“ NA LA VERNI

PASTORALNI POSJET LA VERNI I CAMALDOLIJU

17. rujna 1993.

GOVOR BRAĆI U BLAGOVAONICI

1. „Na ovom povlaštenom mjestu, gdje je rođeno ne samo franjevaštvo, nego je rođeno i novo kršćanstvo, Franjo otkriva dvije božanske stvarnosti:
 - a. stvorenje – zaljubljen u stvorenje
 - b. otkupljenje – zaljubljen u Otkupitelja
2. *Papa je, uspoređujući asiškoga sveca sa svetim Pavlom, izjavio kako je Franjo istoga duhovnoga podrijetla kao i apostol, jer je za njega, kako i za Pavla, raspeti Krist „sve“. I potom je nastavio: „Tako se nastavilo kroz stoljeća, kroz naraštaje. I to je tako aktualno. I neka bude aktualno! To je propovijed za koju valja moliti da ne bude uzaludna. Neka ne bude obezvrijeđen Kristov križ! To je problem našega doba: ... i ako se nadamo da neće biti obezvrijeđen, tome se nadamo dobrim dijelom i zbog ovoga vašega Siromaška, vašega utemeljitelja.“*

IVAN PAVAO II., Homilija na La Verni – Petak, 17. rujna 1993.

Br. 4. Rane koje je sveti Franjo primio na ovome mjestu, na La Verni, predstavljaju naročiti znak. One su intimno svjedočanstvo istine Siromaška. On nam se predstavlja kao onaj koji se na istinski i duboki način „hvati križem Kristovim“. Ne nečim drugim, nego samo križem Gospodina našega Isusa Krista (usp. Gal 6,14). **Znak sličnosti snagom ljubavi.** To kaže apostol Pavao, a Franjo ponavlja: po Kristovu križu i zahvaljujući snazi ljubavi „meni je svijet raspet i ja svijetu“ (Gal 6,14).

Br. 5. Primanje rana na La Verni predstavlja tako ono vidljivo suobličavanje slici Kristovoj koje od svetoga Franje čini **primjer na kojemu se svaki kršćanin treba nadahnjivati** na svome putu neprestanoga približavanja Bogu stvoritelju i otkupitelju. U tom su smislu važne riječi asiškoga Siromaška na kraju njegova života: „Ja sam svoje učinio, a što treba da vi učinite, neka vas o tome pouči Krist!“ (S. Bonaventura, *Veći životopis*, 14, 3).

IVAN PAVAO II., ANGELUS NA LA VERNI – PETAK, 17. RUJNA 1993.

Istina je da naše vrijeme, raspeto između pobjeda i poraza, napeto između nade i očaja, traži put nove autentičnosti. Sveti Franjo nudi sasvim jasno sliku autentičnoga čovjeka, uspjeloga čovjeka, koji je znao postići mir s Bogom, sa samim sobom, s drugima, sa cijelim stvorenjem. No što je onaj duboki korijen njegove osobnosti, ona prava tajna njegove privlačnosti? Bez sumnje, to je činjenica da je on izabrao Krista.

IVAN PAVAO II. REDOVNIČKIM ZAJEDNICAMA NA LA VERNI – PETAK, 17. RUJNA 1993.

Duga razdoblja što ih je Siromašak provodio na ovoj gori rječito su svjedočanstvo njegove potrebe za samoćom. [...] Asketsko i veličanstveno svetište u kojem se nalazimo, i danas ostaje jedan od gotovo opipljivih znakova **Franjine kontemplativne duše i one pouke koju je on o tome ostavio cijelome franjevaštvu.**

Ono brojne hodočasnike i posjetitelje i u našem vremenu podsjeća, kako je to dobro izrečeno u *Manjem životopisu*, kako je „prava Kristova ljubav ljubitelja preobrazila u istu sliku“ (2Bon 6,4).

Iz plodnosti ove franjevačke intuicije **proizišli su brojni plodovi svetosti u Crkvi.**

Na vama je, predragi Franjini sinovi i kćeri, zbog posebnoga poziva koji sažimlje i usklađuje skrovitost samotišta i apostolsku revnost, zadatak da i našim suvremenicima, u stavu univerzalnoga bratstva, prenesete bogati odgovor na traženje istinskoga iskustva Boga.

Neka vaše zajednice, predraga braćo i sestre, budu sve više, na tragu već višestoljetne tradicije, blistava središta takve žive duhovnosti.

GOVOR PAPE BENEDIKTA XVI. NA LA VERNI

POSJET SVETIŠTU NA LA VERNI (otkazan zbog loših vremenskih uvjeta).

13. svibnja 2012.

Slavni Kristov križ sažima patnje svijeta, no prije svega je opipljivi znak ljubavi, mjera Božje dobrote prema čovjeku. Na ovom mjestu i mi smo pozvani ponovno otkriti nadnaravnu dimenziju života, podići oči od prolaznoga, kako bismo se ponovno sasvim povjerali Gospodinu, slobodna srca i u savršenoj radosti, kontemplirajući Rasketoga, kako bi nas mogao raniti svojom ljubavlju.

„Svevišnji, svemogući, dobri Gospodine, tvoje su hvale, slava, čast i blagoslov svaki“ (*PjSu* 1-2). Samo ako dopuste da nas rasvijetli svjetlo Božje ljubavi, čovjek i čitava priroda mogu biti otkupljeni, ljepota može konačno odraziti sjaj Kristova lica, kao što mjesec odražava sjaj sunca. Izvirući sa slavnoga križa, krv Rasketoga oživljava osušene kosti Adama koji je u nama, kako bi svatko mogao pronaći radost hoda prema svetosti, uspona prema gore, prema Bogu. S ovoga blagoslovljenoga mjesta, molitvom se sjedinjujem sa svim franjevcima i franjevkama na zemlji: „Klanjamo ti se Kriste i blagoslivljamo te, ovdje i po svim tvojim crkvama koje su po cijelome svijetu, jer si svojim svetim križem otkupio svijet.“

Obuzeti ljubavlju Kristovom! Čovjek se ne uspinje pravo na La Vernu, ako se ne prepusti vodstvu Franjine molitve *Absorbeat*, koja glasi: „Vatrena i slatka sila tvoje ljubavi, molim, Gospodine, neka obuzme moj um i moje srce i neka ga odijeli od svega, što je pod nebom, da umrem od ljubavi ljubeći tebe, koji se udostojao umrijeti od ljubavi ljubeći mene.“ Kontempliranje Rasketoga jest djelo uma, no ne može se vinuti u vis bez podrške i bez snage ljubavi. Na ovom istom mjestu fra Bonaventura iz Bagnoregia, slavni sin svetoga Franje, sastavio je svoj *Itinerarium mentis in Deum* naznačujući nam put kojim valja poći kako bismo stigli do vrhunaca gdje se može susresti Boga. Ovaj veliki crkveni naučitelj prenosi nam svoje vlastito iskustvo, pozivajući nas na molitvu. Um se prije svega treba usredotočiti na Gospodinovu muku jer žrtva križa briše naš grijeh, taj nedostatak koji može biti uklonjen samo Božjom ljubavlju: „Potičem čitatelja – piše on – prije svega na molitveni jecaj za rasketoga Krista, čija krv pere ljage naše krivice“ (*Itinerarium mentis in Deum*, Prosl. 4). No, da bi bila učinkovita, naša molitva treba suze, to jest sudjelovanje naše nutrine, našu ljubav koja odgovara Božjoj ljubavi. Potom je potrebna ona *admiratio* – udivljenje – koje sveti Bonaventura vidi u poniznima i neznatnima iz Evanđelja, koji su sposobni s čuđenjem promatrati spasenjsko djelo Kristovo. Upravo poniznost predstavlja vrata za svaku krepot. Doista, ne može se intelektualnom uznositošću istraživanja zatvorena u sebe samo dostići Boga, nego poniznošću u skladu s poznatim riječima svetoga Bonaventure: „Neka čovjek ne vjeruje da mu je dovoljno čitanje bez pomazanja, razmišljanje bez predanja, istraživanje bez udivljenja, promišljanje bez uzvisivanja, proizvodnja bez pobožnosti, znanje bez ljubavi, razum bez poniznosti, učenje bez božanske milosti, zrcalo bez božanski nadahnute mudrosti“ (*isto*).

Kontemplacija Rasketoga ima izvanrednu učinkovitost jer nam omogućava da prijedemo od onoga o čemu razmišljamo do onoga što proživljavamo; od spasenja komu se nadamo do blažene domovine. Sveti Bonaventura izjavljuje: „Tko pažljivo promatra [Rasketoga] ... sudjeluje u njegovoj pashi, to jest u njegovu prijelazu (*isto*, VII, 2). To je srž iskustva La Verne, iskustva koje je ovdje doživio asiški Siromašak. Na ovoj svetoj gori sveti Franjo proživljava u sebi samome duboko jedinstvo između nasljedovanja i oponašanja Krista te suobličavanja Kristu. Tako i nama kaže da nije dovoljno nazivati se kršćanima kako bismo doista bili kršćani, niti je dovoljno nastojati činiti dobra djela. Valja se suobličiti Isusu, laganim i sve većim nastojanjem oko preobražavanja vlastitoga bića prema Gospodinovoj slici, jer božanskom milošću svaki član njegova

Tijela koje je Crkva treba pokazati jasnu sličnost s Glavom – Kristom Gospodinom. I u ovom hodu se kreće – kako nas to poučavaju srednjovjekovni učitelji na tragu velikoga Augustina – od poznavanja sebe samih, od poniznosti iskrenog pogleda u vlastitu intimu.

Nositi Kristovu ljubav! Koliki li su se hodočasnici uspjeli i još se penju na ovu svetu goru da bi kontemplirali ljubav Boga rassetoga i da bi mu dopustili da ih obuzme. Koliki li su se hodočasnici uspjeli u potrazi za Bogom, što je i pravi razlog postojanja Crkve: biti mostom između Boga i ljudi. I ovdje susreću i vas, sinove i kćeri svetoga Franje. Sjetite se uvijek da posvećeni život ima poseban zadatak, riječju i primjerom života prema evanđeoskim savjetima, svjedočenja zadivljujuće povijesti ljubavi između Boga i čovječanstva, koja prožima svu povijest.